

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 20 kwietnia 2021 r.

Pozycja 81

POSTANOWIENIE z dnia 17 listopada 2020 r. Sygn. akt Ts 147/19

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Stanisław Piotrowicz,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej J.W. w sprawie zgodności:

art. 123 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1987, ze zm.) w zakresie, w jakim „uznaje sobotę jako dzień niebędący dniem ustawowo wolnym od pracy” z art. 77 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 26 września 2019 r. (data nadania) J.W. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

Skarżący, wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z 2 kwietnia 2019 r. (sygn. akt [...]; dalej: wyrok Sądu Rejonowego), został skazany na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu na okres próby 2 lat.

Zarządzeniem z 9 maja 2019 r. (sygn. akt jw.) upoważniony sędzia Sądu Rejonowego w O. odmówił przyjęcia wniesionego środka odwoławczego. W uzasadnieniu wyjaśniono, że obrońca oskarżonego otrzymał odpis wyroku Sądu Rejonowego wraz z uzasadnieniem 19 kwietnia 2019 r. Wskazano, że ustawowy termin do wniesienia apelacji wynosił 14 dni i w sprawie skarżącego przypadał 4 maja 2019 r. Apelację tymczasem wniesiono 6 maja 2019 r., a więc po upływie przepisanej terminu. Podkreślono przy tym, że fakt, iż 4 maja 2019 r. wypadł w sobotę nie ma żadnego wpływu na prawidłowość rozstrzygnięcia, ponieważ sobota nie jest dniem uznawanym przez ustawę za dzień wolny od pracy. Skarżący na powyższe zarządzenie wniósł zażalenie.

Sąd Okręgowy w O. postanowieniem z 26 czerwca 2019 r. (sygn. akt [...]; dalej: postanowienie Sądu Okręgowego) utrzymał w mocy zaskarżone zarządzenie.

2. Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 13 lutego 2020 r. skarżący został wezwany do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez: 1) udokumen-

owanie daty doręczenia skarżącemu postanowienia Sądu Okręgowego; 2) doręczenie: a) oryginału lub poświadczonego za zgodność z oryginałem odpisu oraz 4 kopii pełnomocnictwa szczególnego do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej oraz do reprezentacji skarżącego w postępowaniu przed Trybunałem, b) 2 egzemplarzy skargi konstytucyjnej wraz z załącznikami; 3) wskazanie, jakie jego konstytucyjne prawa lub wolności wynikające z art. 77 ust. 2 Konstytucji zostały naruszone przez zakwestionowany przepis i w jaki sposób; 4) uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ze wskazanymi prawami lub wolnościami skarżącego.

W piśmie procesowym z 27 lutego 2020 r. (data nadania) skarżący ustosunkował się do powyższego wezwania.

3. Zdaniem skarżącego zakwestionowany w skardze konstytucyjnej art. 123 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1987, ze zm.) narusza art. 77 ust. 2 Konstytucji. Skarżący wskazuje, że wykładnia dokonana przez sądy orzekające w jego sprawie jest niewłaściwa. Wykładnia systemowa przedmiotowego przepisu prowadzi bowiem do wniosku, że sobota jest dniem ustawowo wolnym od pracy. Podkreśla on, że ustawodawca nie nadąża za zmianami społecznymi, ponieważ sobota, od wielu lat, jest powszechnie uznawana za dzień wolny od pracy.

W piśmie procesowym z 27 lutego 2020 r. (data nadania) skarżący podniósł, że zakwestionowany przepis narusza jego prawo do rozpoznania sprawy przez sąd drugiej instancji. Wskazał on, że w momencie wnoszenia apelacji procedura karna była jedyną spośród czterech procedur, która przewidywała upływ terminu do wniesienia środka zaskarżenia w sobotę. Podkreślił też, że ustawodawca dostrzegł swoją niekonsekwencję i zaskarżony przepis został znowelizowany.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Skarga konstytucyjna jest szczególnym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności i praw. Ma gwarantować, że obowiązujące w systemie prawa akty normatywne nie będą stanowiły źródła ich naruszeń. Jej merytoryczne rozpoznanie uzależnione jest od spełnienia licznych przesłanek, wynikających zarówno z art. 79 ust. 1 Konstytucji, jak i z przepisów ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p. TK).

2. Trybunał stwierdza, że skarżący nie usunął prawidłowo braków formalnych skargi konstytucyjnej.

Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 13 lutego 2020 r. skarżący został wezwany m.in. do: doręczenia oryginału lub poświadczonego za zgodność z oryginałem odpisu oraz 4 kopii pełnomocnictwa szczególnego do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej oraz do reprezentacji skarżącego w postępowaniu przed Trybunałem; wskazania, jakie konstytucyjne prawa lub wolności skarżącego wynikające z art. 77 ust. 2 Konstytucji zostały naruszone przez zakwestionowany przepis i w jaki sposób; uzasadnienia zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ze wskazanymi prawami lub wolnościami.

Skarżący, w odpowiedzi na powyższe, do pisma procesowego z 27 lutego 2020 r. (data nadania), dołączył to samo pełnomocnictwo, które zostało załączone do skargi konstytucyjnej. Stosownie do jego treści skarżący upoważnia adwokata Andrzeja Sieradzkiego „w sprawie skargi konstytucyjnej i w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym”.

Powyższe pełnomocnictwo – jak stwierdza Trybunał – nie jest pełnomocnictwem szczególnym, o którym mowa w art. 53 ust. 2 pkt 3 u.o.t.p. TK, ponieważ nie określa konkretnej sprawy objętej umocowaniem (zob. postanowienie TK z 11 sierpnia 2010 r., sygn.

Ts 301/09, OTK ZU nr 1/B/2011, poz. 64). Trybunał Konstytucyjny w swoim orzecznictwie wielokrotnie podkreślał, że wymaganie od skarżącego doręczenia pełnomocnictwa szczególnego nie jest przejawem zbytecznego formalizmu, lecz stanowi gwarancję, że działania pełnomocnika w tym zakresie wyrażają w pełni wolę skarżącego (zob. m.in. postanowienia TK z: 12 października 2011 r., sygn. Ts 16/11, OTK ZU nr 1/B/2012, poz. 108 i 11 sierpnia 2010 r., sygn. Ts 310/09, OTK ZU nr 1/B/2011, poz. 64).

Skarżący – zdaniem Trybunału – nie wskazał również sposobu naruszenia jego konstytucyjnych wolności i praw, jak również nie uzasadnił zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ze wskazanymi prawami lub wolnościami. W odpowiedzi na zarządzenie sędziego Trybunału z 13 lutego 2020 r. wyjaśnił on jedynie, że zarzut niezgodności kwestionowanego przepisu z zasadą dwuinstancyjności „uzasadni[a] w ten sposób, iż wskazuj[e], że w czasie, w dacie w jakiej złożona została apelacja na korzyść skarżącego w postępowaniu karnym, procedura karna była jedyną z czterech ustaw procesowych, która przewidywała upływ terminu do złożenia środka zaskarżenia w sobotę [...]”. Przytoczonego powyżej fragmentu pisma procesowego skarżącego nie sposób uznać za wskazanie sposobu naruszenia jego konstytucyjnych wolności i praw, czy też za uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ze wskazanymi prawami lub wolnościami.

Wskazana wyżej okoliczność, na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 2 u.o.t.p. TK w związku z art. 53 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz ust. 2 pkt 3 u.o.t.p. TK, stanowi podstawę odmowy nadania przedmiotowej skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.